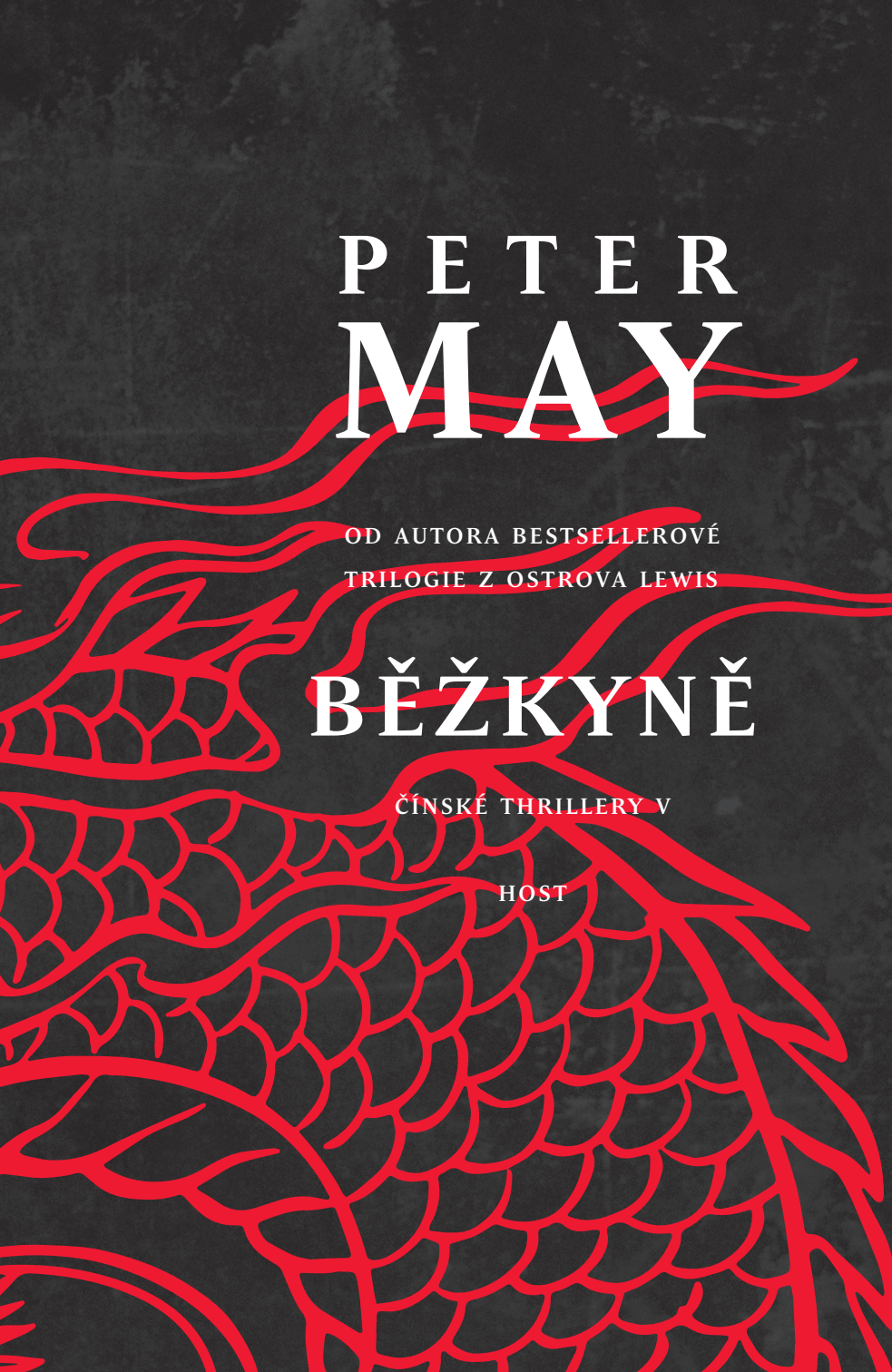

A stylized red line drawing of a dragon's head and scales, set against a dark, textured background. The dragon's head is at the top left, with its mouth open, showing a row of sharp teeth. The scales are depicted as a series of overlapping, curved lines that cover the lower half of the image.

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

BĚŽKYNĚ

ČÍNSKÉ THRILLERY V

HOST

PETER MAY
BĚŽKYNĚ

PETER MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY V

BĚŽKYNĚ

BRNO 2018

The Runner © Peter May, 2003

Translation © Filip Drlik, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-526-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-527-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-528-3 (Formát MobiPocket)

Věnováno mé sestře Lynne

„Každý by měl umřít zdravý!“

TOM MCKILLOP,

ředitel firmy AstraZeneca, červenec 2001

PROLOG

Plavci vjíždějí jižní bránou z Čcheng-fu Lu. Je jich něco přes deset. Opatrně balancují v brzké večerní tmě — teplota prudce klesla a roztátý sníh se pod prokluzujícími plášti jízdních kol mění v led. Jejich dobrou náladu může před zítřejší soutěží ochladit jen smrt, která tiše leží a čeká na jejich příjezd; závodníky od ní dělí jen několik málo minut jízdy.

Teď se však soustředí pouze na teplý vzduch načichlý chlorem, vodu lehce klouzající po hladkých napnutých svalech a prudké, hlasité nádechy, které se obří halou plaveckého bazénu nesou, jako by se rozléhaly jeskyní. Poslední trénink před zítřejším utkáním s Američany. Jejich napjatou soustředěnost provází šimrání v břiše a návaly adrenalinu. Tolik toho na nich závisí. Touhy celého národa. Celé Číny. Do úspěchu hrstky vyvolených vkládá své naděje více než miliarda lidí. Jak tíživé je břemeno odpovědnosti.

Když projíždějí okolo, mávnou na hlídače, který se na ně rozmrzele zamračí. Párkrát zaduše zmrzlými chodidly a přivine si šedý kabát s kožešinovým límcem těsněji k tělu, aby se zahřál. Kolem hlavy se mu jako kouř sráží ledový dech.

U růžových činžáků, ubikací pro sportovce, zabočí závodníci doprava. K neuvěřitelně jasné noční obloze se vznášejí jejich rozjívené pokřiky. Zanechávají za sebou mlžný oblak svého dechu, připomínajícího závoj smogu, který se vláda zavázala vymést z pekingské letní oblohy, než se celý svět spojí před tou největší sportovní podívanou, jakou kdy tato planeta zažila. Jejich nohy se v unisonu opírají do pedálů. Za majestátními sloupy katedry mechaniky zabočí do hlavního proudu. Ve tmě před nimi chladně září deset osvětlených pater hlavní budovy. Napravo od nich se ukrývají šedé úhly katedry technologie. Nalevo pak impozantní schodiště katedry práva. Před nimi se rozkládá obrovský rozlehlý kampus Univerzity Čching-chua, jež jistý viceprezident USA označil za čínský MIT. Ve tmě ho ohraničuje světlo odrážené od hromad zameteného sněhu. Nepřítáhl je sem však technologický ani vědecký věhlas. Přivedla je jiná znamenitost. Sportovní. Právě zde před více než sedmdesáti lety inspiroval John Ma znovuzrození čínského sportu a vybudoval první moderní sportovní komplex v Číně. Teď na jeho hlavě a ramenou a také na jeho klíně spočívá sníh. Jeho chladnou kamennou sochu závodníci míjejí u zmrzlého jezírka po své levici.

Toho historického klenotu si však nejsou vůbec vědomi; ostatně ani sochy a ani starého bazénu, ve kterém o samotě plaval Mao, zatímco budovu hlídaly ozbrojené strážce. Zajímají je pouze světla plaveckého bazénu za tělocvičnou a běžeckou tratí. Protože právě tady strávili poslední týdny, namáhali svaly, natahovali se až k hraničním bolestem a výdržem a nechali se pohánět neúnavnými chraplavými výkřiky trenéra.

Když projíždějí pod stínem tribuny, zahlédnou hrstku studentů, kteří si na odmeteném basketbalovém hřišti házejí míčem. Sport je pro ně jen oddechová záležitost. Jejich povinnosti jsou čistě akademické, a pokud selžou, zklamou nanejvýš své rodiny a přátele.

Plavci zaparkují mezi stovkami bicyklů uložených v řadách pod studentskými kolejemi. Vyprané prádlo pověšené na balkonech už je zcela zmrzlé. Vydají se přístupovou halou a během chůze mávají rukama, aby nevychladli. Otevrou dvojité dveře východního vstupu a na chladné kůži je zaštipá teplý vzduch. Opuštěnými chodbami se vydají do šatny, která jim teď připadá neradostně povědomá, protože symbolizuje bolest z tréninku, který se snad, jak doufají, během pár intenzivních minut soutěže zúročí. Sto metrů motýlek, dvě stě metrů volný způsob. Znak, prsa. Polohový závod, štafeta.

Že jeden z nich chybí, si všimnou až potom, co se svléknou a natáhnou si plavky.

„Hele, kde je Suej Ming-šan?“

„Říkal, že se uvidíme tady,“ odpoví někdo. „Neviděli jste ho, když jsme přijeli?“

„Ne...“ Všichni zavrtí hlavami. Nikdo ho neviděl. Není tady. Je to neobvyklé; už proto, že Suej Ming-šan má ze všech největší zápal. Rozhodně je z nich nejrychlejší. S největší pravděpodobností také může porazit Američany. Největší olympijský favorit.

„Nejspíš ho zdrželo počasí.“

Projdou brouzdalištěm na dezinfekci nohou a vyjdou po schodech k bazénu. Mezi řadami prázdných modrých sedaček se nese ozvěna nadšených hlasů a pleskot mokrých chodidel o suché dlaždice. Elektronické hodiny nad severním koncem bazénu ukazují čas osmnáct padesát.

Vejdou a spatří něco neobvyklého, nečekaného. Trvá jim dlouho, než pochopí, co se děje. Chvilé zmatení, přihlouplý vtípek a naprosté ticho, během kterého ani nedýchají. Potom jim konečně dojde, co vlastně právě vidí.

Suej Ming-šan je nahý a jeho dlouhé vypracované tělo se pomalu otáčí po směru klimatizace. Má statná široká ramena a štíhlý pas. Jeho boky jsou úzké, ale stehna pod nimi jsou oblá

a silná. Stavěná k tomu, aby ho ve vodě poháněla rychleji než kteréhokoli jiného žijícího člověka. On už mezi ty žijící však nepatří. Hlavu má zakloněnou v nepřírozeném úhlu vycházejícím z místa, kde mu oprátka při pádu zlomila vaz. Visí přibližně uprostřed mezi vrcholem nejvyššího skokanského můstku a nehybnou hladinou bazénu. Po obou stranách ho obklopují dlouhé pásy bílé textilie s červenými čísly odpočítávajícími výšku až do deseti metrů. Suej Ming-šan zemřel v pěti metrech.

Kolegům sportovcům z téhož týmu chvíli trvá, než si uvědomí, o koho jde. Někdo mu totiž oholil husté černé vlasy. Byť jej znali lépe než sportovci z jiných týmů, mrtvý plavec jim připadá podivně cizí.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Stěny jsou pastelové, světle růžové a polepené plakáty znázorňujícími nácvik různých postojů a dýchání. Šedé linoleum je studené, vzduch teplý a plný hlubokých nádechů a výdechů — zvuků téměř hypnotických.

Margaret se snaží ignorovat bolest v kříži, která ji trápí už několik týdnů. Posadí se rovně a natáhne nohy před sebe. Potom pomalu ohne kolena, spojí chodidla a přisune si je k sobě. Tohle cvičení jí připadalo vždycky obzvlášť těžké. Jako třicátnice je o deset let starší než většina ostatních přítomných žen. Její klouby a svaly se už neohýbají a nenatahují tak snadno jako dřív. Zavřela oči a zaměřila se na protahování páteře — zhluboka se nadechla a při výdechu uvolnila ramena a šíji.

Otevřela oči a prohlédla si ženy ležící na podlaze kolem ní. Většina z nich leží na boku s polštářem pod hlavou. Stehna a paže mají natažené před sebe a koleno opřené o podušku. Lýtka narovnaná a natažená. Nastávající otcové dřepí u hlavy manželky a se zavřenýma očima dýchají zároveň s matkami svých dosud nenarozených dětí. Nová prorodinná politická opatření v praxi. Dříve muži na porodnických odděleních být nesměli —

teď jim úřady doporučují opak. V druhém patře První fakultní nemocnice pro ženy a děti, jež je součástí Pekingské lékařské univerzity, jsou pro matku a dítě k dispozici samostatné pokoje s rozkládacím gaučem pro otce. Tedy alespoň pro ty, kteří si to můžou dovolit. Sazba čtyři sta jüanů za den představuje dvojnásobek týdenního příjmu průměrného dělníka.

Margaret pocítila nával závisti. Věděla, že Li Jen bude opět mít dobrý důvod, proč nemohl přijít. Vždycky ho měl. Ozbrojená loupež. Vražda. Znásilnění. Porada, ze které se nemohl vymluvit. Nemohla mu to dávat za vinu. Ale cítila se zanedbávaná a nešťastná, protože z dvaceti žen byla jediná, jejíž partner se pravidelně nezvládal dostavit; nehledě k tomu, že ve třetím trimestru byla z celé prenatalní skupiny jediná neprovdaná. Přestože na Západě se leckteré postoje snad už změnily, v Číně se lidé pořád na svobodné matky dívají skrz prsty. Margaret tady vyčnívá z davu všemi možnými způsoby. Její keltské modré oči a blond vlasy jsou v tomto ohledu vlastně to nejmenší.

Všimla si, že se na ni z protějšího konce místnosti dívá Jon Macken. Když si ho konečně všimla, rozzářil se a mrkl na ni. Přinutila se také usmát. Nicméně jediné, co je spojuje, je zjevně jen americké občanství. Svým bývalým krajanům se Margaret snažila ze všech sil vyhnout hned od chvíle, kdy se do Pekingu vrátila — s úmyslem zůstat zde už natrvalo. Rádi se scházeli v restauracích a na večírcích. Elitáři, povýšení snobové. Přestože se mnozí z nich oženili s Číňankou, většina se vůbec nijak nesnažila integrovat. A všichni dobře věděli, že čínské partnerky vnímají muže ze Západu často jako vstupenku do světa první kategorie.

Margaret však musela přiznat, že Macken do této kategorie nespadal. Fotograf na volné noze, který přišel do Číny před pěti lety a zamiloval se do své tlumočnice. Teď mu bylo něco přes šedesát a I-süan byla o čtyři roky mladší než Margaret.

Ani jeden z nich Čínu opustit nechtěl a Macken se v Peking vypracoval na protežovaného fotografa zahraničních hodnostářů na návštěvě Číny a autora propagačních fotografií nových americko-čínských podniků, jež mají snahu objevovat se na titulních stránkách časopisů.

Když se obě potkaly na první hodině předporodního kurzu, I-süan se bez okolků pasovala do role Margaretiny neoficiální tlumočnice. Li na většině lekcí chyběl a Margaret se sama ztrácela v moři nesrozumitelné čínštiny. Obě se brzy spřátelily a občas si spolu odpoledne vyšly do některé z lepších čajoven ve městě. I-süan byla stejně jako Margaret samotářka, a proto jejich přátelství probíhalo na dálku a nenásilně. Díky tomu bylo taky pro Margaret snesitelné.

Po skončení hodiny se I-süan dokolébala za Margaret. Soucitně se usmála. „Pořád policejní vdova?“ zeptala se.

Margaret pokrčila rameny a s obtížemi se postavila. „Že je to v ceně pobytu, jsem věděla už předem, takže nemám nárok si teď stěžovat.“ Opřela si dlaně ve spodní polovině zad a prohnula se. „Proboha...“ povzdechla si. „Skončí tohle někdy?“

„To víš, že skončí,“ řekla I-süan chlácholivě. „Jen co skončí tohle těhotenství.“

„Nevím, jestli to dokážu snášet ještě celý měsíc.“

I-süan vytáhla kousek papíru z kabelky a začala na něj zapisovat pavoukovité čínské znaky. Soustředila se na psaní a jen jakoby mimochodem si povídala s Margaret: „Cesta dlouhá tisíc mil začíná prvním krokem. A tobě už jich zbývá jenom pár.“

„To jo, ale ty jsou nejtěžší,“ namítla Margaret. „Ten první krok byl snadný. Stačil jen sex.“

„Slyším dobře, že tady někdo zmínil moje oblíbené téma?“ Tuto příležitost k navázání konverzace Macken nemohl propásnout. Přistoupil k nim podivný vyzábělý tvor navlečený v džínech a tričku s hlavou ve tvaru zářícího srpku měsíce. Dojem

měsíčních paprsků vytvářely jeho krátké šedivé vlasy a nepříliš husté bílé vousy.

I-süan vložila Margaret do dlaně papírek s čínskými znaky. „Když to ukážeš v obchodě dole na rohu, zabalí ti to,“ pronesla starostlivě a pak hned dodala: „Zavolám taxi a potkáme se tam zhruba za deset minut.“

Macken se podíval na lístek a nadšeně vycenil zuby. „Viš, tohle se mi na Číně líbí ze všeho nejvíc,“ řekl Margaret. „Dodává mi pocit, že jsem zase mladý. Vždyť kdy nás naposledy poslali do obchodu s papírkem, který jsme nedokázali přečíst?“ Usmál se na I-süan a láskyplně ji štípl do tváře. „Uvidíme se večer, miláčku. Už teď se tě nemůžu dočkat.“ Pohládl ji po břiše. „Vás obou.“

Margaret a I-süan se opatrně vydaly po schodech dolů a přidržovaly se přitom zábradlí jako stařeny. Obě byly zabalené do teplého oblečení, připravené na poryv studeného nočního vzduchu, který je uvítal, když vyšly na parkoviště. I-süan čekala, než Margaret najde ve stojanu mezi desítkami kol to své. Poznát ho mohla podle růžové stuhý visící z košíku na řídítkách. Potom doprovodila I-süan k hlavní bráně a kolo přitom tlačila vedle sebe.

„Na tomhle bys už měla přestat jezdit,“ řekla I-süan káravě.

Margaret se zasmála. „Jenom závidíš, protože tobě Jon na kole jezdit nedovolí.“ V Americe by Margaret zakázali jízdu na kole ve všech fázích těhotenství. Během prvního trimestru, kdy bylo riziko dalšího samovolného potratu nejvyšší, nechala svoje kolo zamčené na univerzitě. Ale když jí lékaři řekli, že to nejhorší už má za sebou a dítě je pevně usazené, svůj bicykl z odloženého harampádí zase rychle vyhrabala, protože přeplněných autobusů a vagonů metra měla plné zuby. Uvědomila si, že v prostředcích veřejné dopravy jí hrozí větší nebezpečí než na kole. Ženy tady na něm navíc jezdily až do chvíle, kdy jim

praskla voda, takže v tomto ohledu neměla žádný důvod, proč by se měla snažit být jiná.

I-süan jí stiskla rameno. „Dávej na sebe pozor,“ řekla. „Uvidíme se ve středu.“ A potom se dívala, jak Margaret nasedá na kolo a připojuje se k proudu cyklistů směřujících v nekonečném jízdním pruhu na západ. Před kousavou zimou pekingské noci si chránila nos a ústa šálou, čelo jí zakrývala vlněná čepice, a tak bylo Margaret příjemně teplo. Oči jí však před slzením nemohlo ochránit nic. Meteorologové předpovídali minus dvacet stupňů Celsia a zdálo se, že měli pravdu. Margaret jela se sklopenou hlavou a nevníkala řev aut na hlavním tahu Sien-men Ta-tie. Na druhé straně silnice si za šedou hradbou Čung-nan-chaj v bezpečí a teple centrálně vytápěných vil u zamrzlých jezer Čung-chaj a Nan-chaj žili vůdci této obrovské země. V tom skutečném světě však lidé chodili doma v několika vrstvách oblečení a topili v kamínkách uhelnými briketami.

V restauracích a u stánků s občerstvením pod holými zimními stromy podél chodníku se tlačily fronty zákazníků. Nočním vzduchem se z reproduktoru nesl plechový bzučící hlas energické průvodčí autobusu, která zrovna peskovala nezdvořilé pasažéry. Zdálo se, že se na každém kroku ozývají nějaké hlasy z reproduktorů a megafonů a něco ohlašují nebo prodávají. Často to byly drsné nosové ženské hlasy, které jako by potvrzovaly, že v této společnosti ženy sice nemají nadvládu v politice, ale v domácnosti rozhodně ano.

Margaret přemýšlela, zdaleka ne poprvé, co tady sakra vlastně dělá. Prerušovaný vztah s pekingským poldou, omylem počaté dítě, nedonošené a oplakané. Nezbytné rozhodnutí, nutný závazek. Nebo také ne. A potom druhé početí. Ačkoli už nebylo úplně neplánované, rozhodlo všechno za ni. Takže se přestěhovala do Číny. Opustila velmi dobře placené místo vrchní soudní lékařky a nastoupila na mizerně ohodnocenou pozici

přednášející na Univerzitě státní bezpečnosti v Pekingu, kde budoucí čínské policisty učila moderní postupy soudní patologie. Ne že by ji teď nechali vyučovat. Odchod na mateřskou dovolenou byl povinný. Měla pocit, že přišla o všechno, na čem celý život pracovala; že zůstala nahá a odkrytá, ořezaná na pár základních rozměrů — na ženu a nastávající matku. A také nastávající manželku, protože do svatby zbýval pouhý týden. Nikdy dřív by ji nenapadlo, že takové role bude v budoucnu hrát, a už vůbec ne, že k nim dospěje přirozeně.

Zamávala hlídači u vjezdu do areálu univerzity. Ve tmě se červeně rozsvítila špička jeho cigarety, vyfoukl kouř, pozdravil a bodře zamával. Jízda na kole od nemocnice k bílému dvaceti-patrovému činžáku v Mu-si-ti, kde bydlí tisíce univerzitních zaměstnanců, trvá skoro hodinu. Margaret byla vyčerpaná. Měla v plánu udělat si něco rychlého k večeři a jít brzo spát. Malinký dvoupokojový byt v jedenáctém patře jí připomínal věžeňskou celu. Osamělé místo, kde s Lim oficiálně bydlet nesměla. Stejná situace je čekala i po svatbě, oba budou muset bydlet odděleně, dokud ministerstvo Limu nepřidělí byt pro ženatého policistu.

Výtah se pomalu doploužil do jedenáctého patra. Svrhnutí na vlečená žena, která ho obsluhovala, si Margaret vůbec nevšímalá, seděla na dřevěné stoličce a znučeně listovala časopisem. Ve vzduchu byl cítit pach zatuchlého kouře a rozšlapaných nedopalků a na zemi se vršily hromádky popela. Margaret výtahem jezdila nerada, ale schody už vyjít nezvládala. Zadržela dech, vystoupila z výtahu a s pocitem obrovské úlevy zasunula klíč do zámku dveří s číslem 1123.

Komunální vytápění učinilo chlad v nezatepleném bytě téměř snesitelným. Oknem se do kuchyně vplížily odrazy světel velkoměsta, rachotícího v hloubi ulice. Byly dost silné na to, aby dokázala postavit konvici s vodou na sporák, aniž musela rozsvítit nepřijemně intenzivní žárovku bez stínítka a hřejivosti.

Kdyby byt nepovažovala za přechodnou adresu, možná by se v něm pokusila i zabydlet. Takhle k tomu však neviděla jediný důvod.

Neviděla ani stín, který přešel chodbu za jejími zády. Dveřmi neslyšně vstoupila hbitá silueta vysokého člověka. Přikryl jí rukou ústa, aby nemohla vykřiknout. Margaret se uklidnila hned ve chvíli, kdy ji druhou rukou jemně pohladil po břicho a kdy na uchu ucítila výdech z jeho měkkých rtů.

„Ty parchante,“ zašeptala potom, co si z úst stáhla jeho ruku a otočila se k němu. „Takhle mě nesmíš lekat.“

Povytláhl obočí. „Kdo jiný by chtěl sexuálně obtěžovat ošklivou tlustou cizinku?“

„Parchante!“ zasyčela. Postavila se na špičky, stiskla jeho spodní ret mezi zuby a držela ho v nich, dokud jí rty nerozevřel jazykem. Na břicho ucítila, jak se mu v rozkroku napnuly kalhoty.

Když se od sebe odtrhli, podívala se do jeho uhlově černých očí a zeptala se: „Kde jsi byl?“

„Margaret...“ Jeho hlas zněl unaveně.

„Já vím,“ řekla rychle. „Jako bych se neptala.“ Potom dodala: „Ale chybiš mi, Li Jene. Vážně. Děsím se při představě, že jsem na to všechno sama.“ Přitáhl si ji k sobě a přivinul si její hlavu svou velkou dlaní k hrudi. Li byl na Číňana velký, svalnatý. Od země ke konečkům nakrátko střižených vlasů měřil nejméně sto osmdesát centimetrů. Když ji držel u sebe, připadala si jako dítě. Ale pocit závislosti na někom jiném nesnášela. „Kdy ti dají vědět ohledně bytu?“

Ucítila, jak ztuhl. „Nevím,“ odpověděl a odtáhl se od ní ve chvíli, kdy začala vařit voda v konvici. Margaret ho chvíli nehybně pozorovala ve tmě. V poslední době si všimla, jak nerad se o tom tématu baví.

„Ptal ses jich?“

„Jistě.“

„A co říkali?“

Cítla, spíše než viděla, jak krčí rameny. „Ještě se nerozhodli.“

„O čem? Který byt dostaneme? Nebo jestli nám vůbec nějaký dají?“

„Margaret, vždyť víš, že to je problém. Policejní důstojník ve vztahu s cizinkou... nic takového se doposud nestalo.“

Margaret se na něj rozzlobeně zahleděla. I když jí v tu chvíli neviděl do očí, moc dobře cítil, jak se skrz něj propalují. „My nejsme ve vztahu, Li Jene. Nosím tvoje dítě. Příští týden se budeme brát. A mě už nebaví trávit osamělé noci v tomhle zatraceném promrzlém kutlochu.“ K vlastní nelibosti jí z koutků očí vytryskly slzy. Jen další z mnoha nechtěných projevů těhotenství. Neopodstatněná přecitlivělost s výkyvy emocí a ponižujícími návaly pláče. Ovládla se. Věděla, že Li je stejně bezmocný jako ona. Úřadům se jejich vztah nelíbil. Společně strávené noci v jeho nebo jejím bytě byly výjimečné a neschválené události, v případě Liho bytu dokonce nezákonné. Měla povinnost nahlásit místnímu Úřadu státní bezpečnosti jakoukoli změnu adresy i na jednu jedinou noc. Přestože taková nařízení poslední dobou lidé nebrali moc vážně, kvůli Liho pozici velitele pekingského kriminálního oddělení se na ně vztahovala pravidla, která téměř všichni ostatní mohli obcházet. Byla to těžce snesitelná situace a oba doufali, že se po svatbě změní. Zatím však žádné posvěcení shora nedostali.

Přiblížil se k ní a opět ji objal. „Dneska bych tady mohl přespát.“

„To bych ti radila,“ řekla a otočila se, aby horkou vodou zalila lístky zeleného čaje ve dvou skleněných hrnečcích. Popravdě toužila po toniku s vodkou, ledem a citronem, ale od otěhotnění se alkoholu nedotkla. Teď jí její oblíbený způsob úniku před životními problémy, kterým nechtěla čelit, chvílemi vážně chyběl.

Když se k ní přitiskl, ucítila na sobě teplo jeho těla. Vjel jí dlaněmi pod paže a jemně objal její ňadra. Zachvěla se při návalu vzrušení. Sex s Lim byl vždy úchvatný zážitek — s nikým jiným Margaret něco takového nikdy dřív nezažívala. Ve spojitosti s blížícím se mateřstvím ji její zvýšená sexuální vzrušivost tím více překvapila. Dříve se bála, že by těhotenství mohlo jejich milostný život těžce pošramotit; že ona nebo on ztratí zájem. Oba však překvapilo, když nastal opak. Zpočátku byli kvůli strachu z druhého potratu opatrní, lékaři je však po čase ujistili, že se milovat můžou. Li se naučil být ještě něžnější než dosud, její zvýšenou citlivost přitom využíval s nebývalým požitkem a trpělivě ji přiváděl za hranice rozkoše. Její zvětšená prsa i břicho ho navíc neskutečně vzrušovaly. Jak se k ní Li zezadu tiskl, Margaret jeho vzrušení cítila čím dál zřetelněji. Zelený čaj nechala stydnout a obrátila se k Limu. Svými ústy hledala potmě jeho ústa. Měla neodolatelnou chuť celého ho pozřít.

Ve tmě se rozezněl povědomý skličující tón vyzvánění Liho mobilního telefonu. „Nech to být,“ zašeptala. Chvilí dokonce věřila, že ji Li poslechne. Hladově ji políbil, pohladil přes zadek a přitáhl si ji k sobě. Pisklavé švitoření telefonu však nehodlalo přestat a Li to nakonec vzdal, celý zadýchaný a červený se od ní odtáhl.

„Musím,“ řekl jen, odepnul si telefon od opasku a schlíplý zklamáním si ho přiložil k uchu. „Wej?“

Margaret se otočila zpět ke svému zelenému čaji. Ještě pořád byla rozechvělá a vzrušená a zoufale se s ním chtěla pomilovat, přitom však dobře věděla, že teď už to nepůjde. Zlobila se na něj, i když věděla, že to není jeho chyba. Liho práce jim do života vstupovala neustále. Už dávno věděla, že to tak bude pořád. Bývaly časy, kdy se k němu mohla alespoň pracovním způsobem připojit. Ovšem od posledního případu, od poslední pitvy, uplynulo už několik měsíců. Li jí to tenkrát zakázal, protože se bál, že tím

může ohrozit dítě, a Margaret mu koneckonců neodporovala. Byla to prostě jen další eroze, další kousek její bytosti rozemletý mořem, před kterým si tak dlouho stavěla ochranné zdivo. Bylo teď jednodušší to vzdát a o jeho případy se vůbec nezajímat.

„Musím jít,“ řekl a připnul si telefon zpátky na opasek.

„Samozřejmě,“ řekla zklamaně. Natáhla se po vypínači a rozsvítla. Otočila se a v náhlém jasu se na něj zahleděla přivřenýma očima. „Co je to tentokrát? Další vražda?“ Zdálo se, že Peking zachvátila obrovská vlna zločinnosti. Statistiky se šplhaly do závratných výšin. V poslední době došlo mimo jiné i k několika obzvlášť ohavným vraždám. Liho tým krátce předtím zatkl jistého Korejce za vraždu devětadvacetileté dívky. Jelikož ho poháněla jakási zvrácená touha mít její dlouhé černé kadeře, ubodal ji k smrti a potom jí usekl hlavu sekerou. Nakonec si hlavu odnesl domů a stáhl z ní kůži i s vlasy. Když k němu do bytu vtrhli detektivové z oddělení jedna, právě si restoval kůži z jejího obličeje na pánvi a zjevně se ji chystal sníst.

„Ne,“ odpověděl Li. „Vražda to není. Alespoň to tak nevypadá.“ Přestože se usmíval, pořád se cítil zmatený. „Smrt během sexu. Zdá se.“ Sehnul se a jemně ji políbil na rty. „Možná jsme tomu sami právě jen o vlasek unikli.“

II

Liho kolo rachotilo v kufru jeho služebního džípu — chrysleru s náhonem na všechna čtyři kola, postaveného společným americko-čínským podnikem, známým pod názvem Beijing Jeep, zbožňovaného městskou policií, která ho přijala téměř za svůj. Jakožto náčelníkovi oddělení Limu přidělili tmavě zelený neoznačený vůz s kouřovými skly. Že jde o policejní auto, mohli podle znaku ƒing a nuly za ním na značce poznat jen ti skutečně zasvěcení. Obvykle ho nechával u oddělení jedna a domů jezdil

na kole, což bylo většinou rychlejší než pokusy o průjezd čím dál častějšími zácpami ve městě. Jízda k Margaretinu bytu by však byla v tom třesnutém mrazu příliš dlouhá, a proto si bicykl nacpal do kufru.

V mnoha bočních uličkách se pod stále neodklizeným sněhem skrývalo nebezpečné náledí. Až když zabočil na jasně osvětlenou Západní třídu Čchang-an, tepnu protínající celé město z východu na západ, teprve tady byl veškerý led odklizený. V tuto noční dobu zde automobilů bylo jen poskrovnu. Hotely, sídla ministerstev a China Telecom byly honosně nasvícené těmi nejmodernějšími reflektory, na prostranstvích před hotely poblíkávaly vánoční stromky. Už jen dva týdny zbývaly do Vánoc, které se v Pekingu dělaly hlavně pro turisty. Číňané však radostně vítali jakoukoli záminku pro hostinu.

Po levé straně Li právě míjel impozantní bránu Čung-nan-chaj a po pravé straně velkou černou díru za Velkým sálem lidu, v níž už se začalo pracovat na stavbě kontroverzního Velkého národního divadla za tři sta dvacet pět milionů dolarů. Před ním už byla vidět Brána nebeského klidu a Maův portrét usmívající se vlídně na Náměstí nebeského klidu, odkud krev demonstrantů za demokracii z osmdesátého devátého podle všeho smylo moře radikálních hospodářských změn, jež od té doby v zemi nastaly. Li se na okamžik zamyslel nad tím, jak by se asi Mao díval na národ, který před tolika desítkami let vyrval z rukou nacionalistického Kuomintangu. Vlastní zemi by v jednadvacátém století nepoznal.

Li zabočil doleva, projel pod obloukem do ulice Nan-čchang a spatřil před sebou dlouhou úzkou alej mizející ve tmě. Za křižovatkou Si-chua-men se měnila na Pej-čchang Ťie — Severní Čchangovu ulici — a za šedou vysokou zdí po pravé straně se mimo dohled skrývaly zrestaurované domy mandarínů a stranických kádrů, postavené podél starodávné stezky u břehů

vodního příkopu Zakázaného města. V dálce parkovala dvě policejní auta na příjezdu k elektronické bráně. Li si všiml, že u obrubníku je džíp z oddělení jedna a hned za ním stojí volkswagen doktora Wanga. Opodál pár neoznačených dodávek z forenzních laboratoří z chu-tchungu Pchao-tü. U vjezdu stál policista v uniformě, zabalený do lesklého černého kabátu s kožešinovým límcem, kouřil a podupával na místě. Čepici s kšiltem měl naraženou až k očím, aby se alespoň nějak chránil před ledovým větrem. Ačkoli novou uniformu zavedli krátce po Liho působení ve Washingtonu, Li měl pořád problém si na nový oděv s bílostříbrným olemováním zvyknout. Zelené armádní barvy s červenými lemy, používané policejními sbory v prvních padesáti letech od založení lidové republiky, byly k nerozeznání od uniforem Čínské lidové osvobozené armády. Nechávala si je už jen ozbrojená policie.

Detektiv Wu se během telefonátu s Lim vyjádřil dost záhadně. Nebyl důvod domnívat se, že došlo ke zločinu. Byla to ožehavá, možná politická záležitost a Wu netušil, jak s ní naložit. Li byl zvědavý. Wu byl drzý, sebevědomý detektiv a u sboru sloužil už patnáct let. Diskrétnost nepatřila k vlastnostem, které by si s ním člověk běžně spojil. Takt také ne. Měl pocit, že Limu může říct jen to, že došlo k úmrtí a že se jednalo o úmrtí sexuální povahy. Ale jakmile Limu prozradil adresu, bylo okamžitě jasné, že nejde o běžný výjezd. Na zmíněné ulici bydleli mocní a privilegiovaní lidé se značným vlivem. Tady bylo potřeba našlapovat nanejvýš opatrně.

Policista stojící u vjezdu Liho, který vystoupil z džípu, okamžitě poznal, spěšně zahodil cigaretu se sprškou jisker a zsalutoval. Brána byla otevřená a na dvoře za ní parkovala pod šedými břidlicovými střechami dvojice sedanů, BMW a mercedes.

„Kdo tady bydlí?“ zeptal se Li policisty.

„Nemám tušení, veliteli.“

„Kde je detektiv Wu?“

„Uvnitř.“ Ukázal palcem za sebe směrem ke dvorku.

Li přešel dlážděné prostranství a dvojími dveřmi vedoucími na prosklenou verandu vstoupil do rozlehlého jednopatrového domu. Mezi drahým proutěným nábytkem stáli tři uniformovaní policisté a tiše hovořili s detektivem Wu a zároveň s několika techniky z forenzního. Wu měl rozepnutou koženou bundu ve stylu sedmdesátých let, vyhrnutý límec a okolo krku uvázanou krémovou hedvábnou šálu. Měl na sobě džíny a tenisky — a prsty zažloutlými od nikotinu si nervózně pročešával svůj chabý pokus o knír. Když Liho zahlédl, úplně se rozzářil.

„Nazdar, veliteli. Jsem rád, že jste tady. Tohle je vážně nadělení.“ Rychle Liho odvedl do úzké chodby s naleštěnými parketami, starožitnými vitrínami a starodávnými dekoracemi podél stěn. V zimní zahradě za jejich zády byl slyšet tlumený smích.

„Co se tady sakra děje, Wu?“

Wu promluvil tiše a nervózně. „Hochům z místní státní bezpečnosti před hodinou volala služebná. Úplně hysterická. Nepodařilo se jim z ní vypáčit kloudné slovo, jen se dozvěděli, že někdo umřel. Tak sem poslali auto. Uniformovaní dojeli a řekli si: ‚Do prdele, tohle už je na nás moc,‘ a zavolali nám. Když sem dojedu, říkám si vlastně to samé. Takže jsem přizval doktora a jeho ohaře a zavolal jsem vám. Ničeho jsem se nedotkl.“

„Kdo je ten mrtvý?“

„Chlápek jménem Ťia Ťing.“ Li si pomyslel, že mu to jméno zní povědomě. „Čínský mistr ve vzpírání,“ vysvětlil Wu.

„Jak zemřel?“

„Doktor si myslí, že to byla přirozená smrt.“ Kývl směrem ke druhému konci chodby. „Pořád tam je.“

Li se zatvářil zmateně. „Takže o co tady jde?“

„Jde o to,“ řekl Wu, „že právě stojíme v domě vysoce postaveného člena BOCOGu.“ Li se zamračil. Wu mu zkratku osvětlil.

„Pekingský organizační výbor pro olympijské hry. Je právě v Řecku. Jeho manželka je v jejich ložnici se stotřicetikilovým vzpěračem, který na ní leží mrtvý. A on je, jak to jenom říct...“ Wu se odmlčel, aby jeho další slova vyzněla pokud možno ještě vtipněji, ale Limu bylo jasné, že má celou větu moc dobře promyšlenou předem, „... ten hoch byl velmi naivní — a pořád vlastně je. Na — i v ní.“ Wu nedokázal zadržet úsměšek, který se mu dral do tváře. „Zdá se, že mu srdce selhalo zrovna ve chvíli, kdy to začínalo být zajímavé.“

„Ve jménu nebes, Wu!“ Li cítil, že začíná rudnout vzteky. „To mi chcete říct, že jste ho tak nechali? Už celou hodinu?“

„Hele, veliteli,“ Wu zvedl dlaně. „Neměli jsme na vybranou. Doktor říká, že měla jakousi neovladatelnou svalovou křeč a že ho vlastně drží v sobě. Nemůžeme je rozpojit, ani kdybychom chtěli. A navíc — zkoušel jste někdy zvednout sto třicet kilo mrtvé váhy? Budeme to muset provést všichni.“

Li se zahleděl do stropu a zhluboka se nadechl. Tohle by ho nenapadlo ani v nejdivočejších představách. Nejednalo se však o zločin, ale o skandál, takže Li teď ze všeho nejvíc toužil zbavit se toho případu co nejdřív. „Co na to doktor?“

„Podal jí sedativa. Říká, že až zaberou, křeč by měla povolít a my ho pak budeme moci vypáčit ven.“ Opět se uchechtl a Limu bylo jasné, že ten parchant Wu volí slova schválně tak, aby ještě podtrhla impertinentnost celé situace, a výsostně si užívá předávání zodpovědnosti někomu jinému.

„Do prdele práce, na tom přece není nic k smíchu!“ řekl Li tiše, aby jej nemohli slyšet ve vedlejší místnosti, a Wuův úšklebek okamžitě zmizel. „Zemřel tady muž — a ta žena utrpěla vážné trauma.“ Znovu se zhluboka nadechl. „Raději mi to pojdte ukázat.“

Wu ho zavedl do nebývale opulentní a nevkusné ložnice. Červený koberec s vysokým vlasem, stěny pokryté šarlatovým hedvábím. Černé lakované paravány vykládané perletí, roze-

stavené kolem obrovské postele pokryté broskvovým a krémovým saténem. Tmavé barvy pokoje okamžitě pohlcovaly světlo z několika ručně malovaných luceren s růžovými hedvábnými štrápci. Vzduch byl lepkavě teplý a nesly se v něm rozmanité vrstvy vůní a pachů, vonných tyčinek a v neposlední řadě sexu.

Nejrušivějším a zároveň ústředním elementem se ukázaly být obrovské ochablé hýždě stotřicetkilového čínského šampiona ve vzpěračství. Měl obří stehna i lýtka, široký pas a masivně svalnatá záda a ramena. Kolem zátylku se mu vinul cop, jaký nosívali Číňané v dávných dobách. Oproti tomu nohy, mezi kterými ležel, vypadaly absurdně křehce. Žena byla bledá a hubená, hlavu jí zdobily kratší vlasy střižené na mikádo, líčidla měla rozmazaná v důsledku milostné přede hry i pozdějších slz, které po tváři stále ještě stékaly. Ostatně ležela na ní jeho doslova mrtvá váha, a tak všichni přítomní vesměs žasli, jak je vůbec možné, že ji ten kolos ještě nerozmačkal.

Li odhadoval, že jí je asi čtyřicet, maximálně pětáctýřicet let, že je tedy přibližně dvakrát starší než její zesnulý milenec. Pořád tiše vzlykala, ale oči měla zamlžené, jako by měla šedý zákal, a hleděla kamsi do prázdna. Doktor Wang Sing, patolog z Centra pro analýzu materiálních důkazů v chu-tchungu Pchao-tü, seděl na židli vedle lůžka a držel ženu za ruku. Podíval se na Liho a povytáhl obočí. „Podávání sedativ a držení za ruku do mé domény obvykle nepatří,“ zašeptal takřka neslyšně. „Ale rozhodně se to bude hezky vyjímat v mých pamětech, jestli mi je vůbec někdo dovolí publikovat.“ Kývl hlavou směrem k paní domu. „Říkala, že bychom ho už mohli zkusit sundat.“

Bylo jich zapotřebí osm, a to Ťia Ťinga jen na chvíli přizvedli, aby zpod něj doktor Wang mohl vytáhnout nebohou zavalenou ženu. Leskla se potem a stále byla malátná po sedativech. Doktor ji stěží usadil do křesla. Li její nahotu překryl hedvábným županem a odvolal všechny pryč z místnosti.

„Takže vy si myslíte, že to byl infarkt?“ zeptal se Li.

Wang pokrčil rameny. „Zatím to tak vypadá. Ale jistě to budu vědět až potom, co mi Ťia přijde na stůl.“

„No, já budu rozhodně rád, když ho odtud vaši hoši vylifrují co nejdřív.“

„Už jsou na cestě.“

„A co ta žena?“

„Bude v pořádku, veliteli. Je teď trochu omámená, ale to přejde.“

Li si klekl vedle ní a chytil ji za ruku. Hlavu měla sklopenou tak, že se bradou opírala o hrudník. Li jí přizvedl obličej palcem a ukazováčkem a mírně si její hlavu natočil k sobě, aby ho žena viděla. „Víte o někom, kdo by mohl přijít a zůstat tady s vámi do rána? Nějaká vaše kamarádka? Známa?“ Měla skelný pohled. „Chápete, co vám teď říkám?“

Bez odezvy. Podíval se na Wanga. „Můžeme zavolat někoho, kdo s ní zůstane přes noc?“

Žena mu však najednou stiskla zápěstí a skelný potah očí se částečně ztratil. Byly teď tmavé a vydešené, orámované rozmazanou řasenkou. „Nemusí se to dozvědět, že ne?“ Li se ani nemusel ptát, koho má na mysli. „Prosím...“ zamumlala. „Prosím, slibte mi, že mu to neřeknete.“

III

Když Li projížděl džípem na západ k Pej-sin-čchiao, ulice Tung-č'-men-nej už byla plná světla a rozličného ruchu. V severním ledovém větru přicházejícím z pouště Gobi se před desítkami restaurací pohupovaly stovky červených luceren. *Cesta duchů*. Tak silnici říkali. V době, kdy většina města spala, mladí bohatí lidé, novopečená čínská smetánka, strašili v restauracích a barech do tří hodin do rána. Nebo i déle. Ale v dálce u křižovatky

Tung-č'-men s druhým městským okruhem už světla Cesty duchů mizela ve tmě, kde kladiva demoliční firmy napáchala ty nejhorší škody. Buldozery zničily celé komunity ve starodávných s'-che-jüanech jen proto, aby vzniklo místo pro nový Peking vhodný pro olympijské hry. Chyby Západu zopakované po čtyřiceti letech, vykořeněné městské komunity přestěhované do bezduchých činžáků na předměstí. Do budoucího semeniště společenských nepokojů a zločinu.

Li zabočil doleva a spatřil světla oddělení jedna nad střechou tržnice. Svítilo se také v oknech baru 199 a za zamřazenými okny se pohybovaly nejasné postavy. Li zabočil opět doleva do opuštěné ulice Pej-sin-čchiao San-tchiao a zaparkoval pod stromy naproti hnědé mramorové fasádě budovy celonárodního svazu Číňanů, kteří se vrátili ze zámoří. Během dne do ní neustále proudil jeden původní čínský občan za druhým, všichni s cílem zažádat o souhlas s návratem do rodné země, případně do rodiště svých předků. Přilákaly je příležitosti spojené s nejrychleji rostoucí ekonomikou na planetě.

Li vklouzl bočním vchodem do čtyřpatrové cihlové budovy, ve které sídlilo Oddělení jedna kriminální policie města Peking, a vystoupal po schodech do nejvyššího patra. Nakoukl do kanceláře detektivů a zjistil, že se v ní policisté jen hemží. V noci v ní často bývalo rušněji než ve dne. Wu už seděl u stolu a zamyšleně vyfukoval kouř na monitor počítače, potom si dal do úst novou žvýkačku. Když se Li objevil ve dveřích, zvedl hlavu a zadíval se na něj. „Jak mám tohle zahrát, veliteli?“ zeptal se.

„Naprosto vážně a bez legrácek,“ řekl Li. Byl si až příliš dobře vědom možných následků události, které se v noci stali svědky. Členové Pekingského organizačního výboru pro olympijské hry byli zároveň političtí činitelé. Předsedou byl starosta města, výkonný ředitel vedl Čínský olympijský výbor. Čína považovala úspěch ve hrách za zásadní pro své postavení ve

světě a na výbor samotný kladla obrovskou odpovědnost. Skandál zahrnující jednoho z jejich nejvýznamnějších členů by se jako rázová vlna donesl do všech koutů mocenské struktury. Navíc bylo čím dál těžší udržet skandál mimo dosah médií. Li k Wuově zprávě ještě bude muset vypracovat vlastní hlášení o incidentu.

Podíval se směrem ke kanceláři svého zástupce. Dveře byly pootevřené a místnost za nimi se skrývala ve tmě. Nečekal, že Tchao Chenga najde uprostřed noci za stolem, a ulevilo se mu, protože s ním nebude muset záležitost probírat. Prošel chodbou do vlastní kanceláře, rozsvítil lampičku na stole a zhoupł se v křesle dozadu, tak aby jeho hlava nebyla v kruhu světla. Zavřel oči a vroucně zatoužil po cigaretě. Slíbil však Margaret, že kvůli dítěti toho nechá, a svůj slib nehodlal porušit. Ona tak či onak měla čich jako pes a okamžitě by z něj kouř vycítila.

Z tabákového rozjímání ho vytrhlo zaklepání na dveře. Vrátil křeslo nazpět a narovnal se. „Dále.“

Z chodby vyšel Sun Si. „Řekli mi, že už jste tady. Máte chvíli, veliteli?“ Je to mladý muž, do třicítky mu chybí sotva pár měsíců. Nedávno ho do Pekingu převeleli z Kantonu, kde měl vynikající výsledky, jak v počtu vyřešených případů, tak také v počtu zatčených zločinců. Kdysi byl nejmladším detektivem v oddělení jedna Li. Nyní je jím Sun. Když tady Li začínal, během prvních měsíců svého působení uzavřel ohromný počet případů. Sun během svého začátku na oddělení s úspěchem uzavřel neméně impozantní počet případů. Oddělení jedna přitom není žádná trafika na periferii velkoměsta, je to speciální, neřkuli prestižní útvar pro řešení nejzávažnějších zločinů v Pekingu. Li se v Sunovi do značné míry viděl. Co na tom, že Sun je mladší, extrovertnější, na rozdíl od Liho se pohotově usmívá a ještě pohotověji troufá jeden vtípek za druhým. Li okamžitě rozpoznal, jaký má potenciál, a vzal ho pod svá křídla. Sun se obléká

velmi elegantně — bílé košile má vždy krásně vyžehlené, k nim nosí kalhoty s puky a vyleštěné černé boty. Kolem uší má vlasy pečlivě zastřižené nakrátko, nahoře je však nechává růst delší a uprostřed si češe pěšinku, jako když střelí. Pod tmavým obočím číhají černé rozpustilé oči. Je to pohledný mladík a téměř všechny dívky v kanceláři se úzkostlivě snaží, aby si jich všiml. On už je ovšem zadáný.

„Přitáhněte si židli,“ řekl Li a byl za takové rozptýlení vděčný. Když se Sun posadil naproti němu, zeptal se ho: „Jak se zabydluje Wen?“

Sun pokrčil rameny. „Víte, jak to je, veliteli,“ řekl. „Děvče z provincie ve velkém městě. Je úplně u vytržení. A náš malý teď začal kopat jako o závod.“ Sun se měl stejně jako Li stát zhruba za měsíc otcem. Sun už však — na rozdíl od Liho — dostal byt pro ženaté policisty. Byt se nachází v domě na ulici Čeng-i a jeho manželka sem právě dorazila z Kantonu.

„Vyřídila si už všechny předporodní záležitosti?“

„Neblázněte. Víte, jaké ženy jsou. Ještě pořád vybaluje věci. Budu potřebovat celý další byt jenom na její šaty.“

Li se usmál. Přestože Suna vnímal jako mladší verzi sebe sama, jejich ženy byly velice odlišné. Margaretin šatník by se dal popsat jako neuvěřitelně skromný, Margaret totiž, naštěstí pro Liho, nákupy nesnáší. „Margaret chodí už několik měsíců do porodnice na předporodní kurz. Možná by mohla Wen poradit, kam a za kým má zajít.“

„Myslím, že to by Wen určitě ocenila,“ řekl Sun.

„Promluvím s ní,“ dodal Li a pohodlně se v křesle opřel. „Tak co máte na srdci?“

Sun vytáhl krabičku cigaret. „Nebude vám to vadit?“

„Vůbec ne,“ řekl Li zdráhavě — a závistivě pak sledoval, jak si Sun zapaluje cigaretu a s prvním potáhnutím plní celé své plíce neodolatelným kouřem.

„Dnes večer mě poslali vyšetřit podezřelou smrt. Chvilí potom, co jste odjel. V natatoriu na Univerzitě Čching-chua.“ Zazubil se. „To znamená v plaveckém bazénu.“ Opět si potáhl, ale usmívat se přestal. „Zjevná sebevražda. Přeborník v plavání. Měl se účastnit tréninku v bazénu s národním týmem před zítřejším závodem s Američany.“ Na chvíli se odmlčel a vzápětí Liho překvapil otázkou: „Sledujete sport?“

Li zavrtěl hlavou. „Moc ne.“

„Naši mají tento týden takovou soutěž se Spojenými státy. Dva dny plaveckých závodů v olympijském parku, Olympic Green, a tři dny atletiky v hlavní uzavřené aréně Capital Stadium. Úplně první klání mezi Čínou a Amerikou.“

Li si toho byl vědom jenom matně. Média těmto událostem věnovala značný prostor, ale on to příliš nevnímal.

„Každopádně,“ začal Sun, „tenhle chlapík lámal světové rekordy a všichni čekali, že to Američanům natře na celé čáře. A on přijde na trénink o půl hodiny dřív než všichni ostatní — hlídač u brány tvrdil, že ho ani neviděl vejít — na bazénu je prázdné, trenér zatím nedorazil. Náš plavec jde do šaten, kde vypije půl lahve pálenky na posílněnou, svlékne se, všechny své věci pověsí nebo úhledně poskládá do skříňky. Potom si vezme pětimetrový provaz a k bazénu dojde jen v Adamově rouše. Vyšplhá na nejvyšší skokanský můstek do výšky deseti metrů. Jeden konec lana uváže k zábradlí, na druhém udělá smyčku, utáhne si ji kolem krku a pak skočí. Pětimetrové lano, desetimetrová výška.“ Sun jazykem naznačil křupnutí. „Zlomí si vaz. Okamžitě je po něm.“

Li pocítil v břiše chlad. Náhodné útržky informací se v jeho hlavě začaly skládat do nečekaných řad jako digitální bajty na počítačovém disku. „Neumřeli náhodou minulý měsíc tři členové národního atletického týmu při autonehodě ve čtvrti Süan-wu?“ Zpráva o jejich úmrtí se objevila v *Lidovém deníku*.

Sun se zatvářil překvapeně. „Jo... to je pravda. Byli to běžci štafety.“ Zamračil se. „Nevidím v tom ale žádnou spojitost.“

Li zvedl ruku. Jeho mozek pořád ještě probíral a třídil každodenní informace zařazené do složky *Nijak zvlášť důležité, ale hodí se uchovat*. Možná. Našel, co hledal. „Pak tady byl ještě cyklista... Nepamatuju si, jak se jmenoval... Loni v létě skončil druhý v Tour de France. Doposud nejlepší výkon čínského závodníka. Utopil se před pár týdny nešťastnou náhodou během plavání.“

Sun přikývl a opět se zamračil. Sám už si začal fakta také spojovat.

„A já jsem právě přišel z domu, kde dnes v noci zkolaboval a zemřel vzpěrač během pohlavního styku. Srdeční záchvat. Patrně.“ Kdyby nedošlo k tak bizarní události, Li by si pravděpodobně ani neuvědomil, že by se zdánlivě nesouvisející úmrtí dala pospojovat.

Sun se v tu chvíli uchechtl. „Takže vy si myslíte, že Američani likvidují naše nejlepší sportovce, aby získali víc medailí?“

Li se však neusmíval. „Nemyslím si nic,“ řekl. „Jen na stůl skládám několik pravděpodobně nesouvisejících faktů. Možná bychom se na ně ale měli podívat detailněji.“ Vybavila se mu slova strýce I-fua. Uvědomit si svou nevědomost znamená sílu. Nebýt si vědom poznání znamená slabost. Odmlčel se. „Řekl jste, že to je zjevná sebevražda.“

Sun se předklonil do osvětleného prostoru nad Liho stolem a kolem hlavy mu kroužil oblak kouře. „Myslím, že to nebyla sebevražda, veliteli.“

Jejich myšlenkové pochody přerušilo vyzvánění telefonu. Li podrážděně popadl sluchátko. „Wej?“

„Veliteli oddělení, tady je generální prokurátor Meng Jung-ti.“ Limu se zasekly plíce uprostřed nádechu. Generální prokurátor byl nejvýše postavený soudní úředník v Pekingu a Limu rozhodně

nevolal každý den. Právě kancelář generálního prokurátora rozhodovala, jestli se případ bude nebo nebude projednávat u soudu, a také v některých situacích mohla zcela převzít vyšetřování. Limu chvíli trvalo, než popadl dost dechu na to, aby odpověděl: „Ano, generální prokurátore.“

„Před několika minutami jsem hovořil s asistentem ministra státní bezpečnosti.“ Meng vůbec nezněl nadšeně a Li se podíval na hodinky. Bylo téměř půl jedenácté a Meng už nejspíš ležel v posteli, když mu zavolali. „Zdá se, že ministr by si s vámi rád promluvil, veliteli oddělení. U sebe doma. Dnes večer. Už pro vás nechal poslat auto.“

Li v tu chvíli pochopil, proč Meng zněl nešťastně. Protokol nařizoval, že veškeré ministrový žádosti na níže postavené soudní úředníky musejí být předávány přes nadřízeného. Ve výsledku tak generální prokurátor musel vstát, aby předal jednoduchou zprávu, a role poslíčka se mu zjevně nezamlouvala. Na druhém konci linky se ozývalo Mengovo sípavé oddychování skrz nos. „Co se stalo, Li?“

„Nic, generální prokurátore. Alespoň o ničem nevím.“

Rozčileně zaprskal. „Buďte tak laskav a dodejte mi aktuální informace.“ Ozvalo se cvaknutí a linka ohluchla.

Li chvíli držel sluchátko na půli cesty mezi uchem a telefonem — potom teprve zavěsil. Mrazení v žaludku se vrátilo. Měl pocit, že se mu z ramenou na celé tělo snesl ledový plášť. Když si ho sám ministr státní bezpečnosti povolal k sobě domů o půl jedenácté o studené prosincové noci, co mohl čekat jiného než špatné zprávy?

IV

Černé BMW nejvyšší řady projíždělo kolem severní brány do Zakázaného města a zabočilo na jih do ulice Pej-čchang, kde Li

teprve před dvěma hodinami vyšetřoval smrt Ťia Ťinga. Zdálo se přitom, že se vozidlo nad vozovkou vznáší. Li se v kanceláři před odjezdem převlékl do uniformy a teď seděl na měkké kůži zadního sedadla ministerského vozu — celý ztuhlý a nejistý. Když míjeli elektronickou bránu do domu předního člena BOCOGu, vjezd už byl zamčený a v domě nesvítla žádná světla. Policisté byli pryč. Li předtím zůstal dost dlouho na to, aby viděl, jak vzpěračovo tělo dávají do pytle a odvázejí do mrazáku. Následně se ze všech sil snažil zmírnit hysterický záchvat nevěrné ženy, jelikož podaná sedativa začala příliš rychle odeznívat. Co jí však mohl říct jiného než: „Nemůžu vám bohužel zaručit, že se váš manžel o dnešní noci nic nedozví.“ A žena se neovladatelně rozplakala. Odešel až ve chvíli, kdy konečně dorazila její kamarádka, aby u ní zůstala do rána.

Když projeli pod korunami stromů nad silnicí a zabočili na křižovatce Si-chua-men, všiml si, že teď už je ulice doslova opuštěná. Po chvíli před nimi začaly jakoby ze země vyrůstat vysoké zdi Čung-nan-chaj. Když auto zastavilo u brány, elektronicky ovládané okénko automaticky sjelo a Li ukázal svůj průkaz příslušníka státní bezpečnosti ozbrojenému hlídači, který si pečlivě prohlédl jeho obličej a fotografii. Potom auto vpustil dovnitř a Li se poprvé za celý svůj život ocitl za branami Čung-nan-chaj. Uvědomil si, že se mu zrychlil dech. V oknech vládních budov v areálu po levé straně žhnula světla, ta však brzy zmizela z dohledu, když se auto vydalo po tmavé cestě lemované vrbami a vynořilo se u zmrzlé hladiny ozářené měsíčním světlem. Jezero Čung-chaj. Na jeho ledově bílé ploše, jemně poprášené čerstvým sněhem, se zřetelně odrážel téměř do úplňku dorostlý měsíc.

Na březích jezera žili v přepychu a izolaci státních vil a bytů vůdcové a vysoce postavení představitelé jeho země. Privilegování jedinci požívající výsad vyplývajících z moci. Světlo reflektorů dopadlo na protější břeh a odhalilo menší molo a za

ním pavilon s nahoru zakroucenými římsami ve všech čtyřech rozích střechy. Od ledové plochy se zvedala mlha a skrz ni na druhé straně jezera problikávala za další hradbou stromů nej-různější světla nevysokých domů.

Ze silnice podél jezera sjel řidič na příjezdovou cestu, která se táhla skrz bambusové houští po obou stranách. Svěšené holé větve vrb jemně chrastily po kapotě. Řidič zastavil před dvoupatrovou majestátní vilou, postavenou v tradičním čínském stylu. Pilíře v barvě zaschlé krve podpíraly šikmou střechu nad verandou táhnoucí se po celém obvodu stavby. Řidič doprovodil Liho dovnitř a otočil se na podpatku. Li pak sám nervózně přešlapoval v tmavé vstupní hale s červeným lakovaným nábytkem a naleštěným dřevem. Po chvíli se objevila mladá žena v černých šatech a vyzvala ho, aby ji následoval nahoru. Stoupali po schodišti pokrytém nebývale tlustým kobercem.

Na konci dlouhé chodby se zavěšenými lucernami ho uvedla do malé místnosti osvětlené pouze stolní lampou a mihotajícím se světlem televizoru. V televizi právě běžel fotbalový zápas, ale zvuk byl ztlumený. Na naleštěné dřevěné podlaze ležely koberce Sin-ťiang. Pod oknem zastíněným dřevěnými žaluziemi stál stolek s notebookem. Stěny byly pokryté zarámovanými fotografiemi ministra v uniformě, pořízenými ve chvílích, kdy si potřásal rukou s nejvyššími policejními úředníky a politickými představiteli země. Pan ministr — rozesmátý na snímku s Ťiang Ce-minem; pan ministr — převyšující Teng Siao-pchinga; pan ministr — v přátelském objetí s Ču Žung-ťi.

Ministr seděl na měkké černé pohovce a něco psal ve světle lampičky na svazek papírů, které měl položené na koleni. Vedle sebe měl další papíry a úřední tiskoviny. Měl na sobě měkké manšestráky, košili s rozepnutým límcem, pantofle a na špičce nosu půlkruhové brýle na čtení. Roztržitě se na Liho podíval a pokynul mu směrem k ošoupanému koženému křeslu naproti